

Arrest

nr. 112 156 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTHIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 december 2000 toe op Belgisch grondgebied en diende op 8 december 2000 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 3 januari 2001 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na zijn dringend beroep keerde verzoeker vrijwillig naar Albanië terug. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 18 april 2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Op 26 maart 2012 kwam verzoeker wederom toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal nam op 7 juni 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Theth (gemeente Shale, district Shkoder) en bezit u het Albanees staatsburgerschap. U bent gehuwd en heeft drie kinderen. In januari 1985, ten tijde van het communisme, werd uw vader in het huis van P.(...) L.(...) te Theth vermoord. Niemand van de familie L.(...) werd hiervoor veroordeeld daar door de autoriteiten geoordeeld werd dat de moord op uw vader gebeurde uit zelfverdediging. In 1997 verhuisde u met uw familie naar het centrum van de stad Shkoder. Om economische redenen verbleef u van 1997 tot 2000 illegaal in Griekenland. Intussen werd op 3 augustus 1998 S.(...) L.(...), een broer van P.(...) L.(...), in het centrum van Shkoder doodgeschoten. De dag van deze moord werd op een televisiezender meegedeeld dat u de dader was, ofschoon u op dat moment in Griekenland was en er in werkelijkheid niets mee te maken had. Sinds die dag meent de familie van S.(...) dat u de dader bent en verkeert u in bloedwraak met de familie L.(...). In Griekenland vernam u via uw familie tevens het nieuws dat u gezocht werd door de autoriteiten. In 1999/2000 leverde de procureur evenwel een attest af waarop stond dat u onschuldig was en niet langer in verdenking werd gesteld. In 2000 keerde u voor enkele maanden terug naar Shkoder bij uw familie. Eind 2000 kwam u naar België, waar u op 8 december 2000 een eerste maal asiel aanvraagde. U repte toen met geen woord over de moord op S.(...) L.(...) en de vendetta tussen uw familie en de Lamthi's. U bleef hier slechts enkele maanden en wachtte de uitkomst van uw asielprocedure niet af daar een van uw kinderen in Albanië erg ziek was. U keerde in april 2001 dan ook vrijwillig naar Albanië terug en vestigde zich opnieuw bij uw familie in Shkoder. Na één of twee maanden trok u opnieuw naar Griekenland. In de daaropvolgende periode verbleef u afwisselend in Albanië en Griekenland, tot u op 8 maart 2005 vlak voor uw huis in Shkoder gearresteerd werd door de politie voor de moord op S.(...) L.(...). U werd opgesloten in de gevangenis van Shenkoll (district Lezhe). Op 19 januari 2007 werd u door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Shkoder veroordeeld tot 19 jaar cel op beschuldiging van moord met voorbedachten rade en illegaal wapenbezit. In beroep werd dit vonnis bevestigd door het Hof van Beroep van Shkoder. U tekende beroep aan tegen dit vonnis bij het Hooggerechtshof te Tirana dat op 25 november 2009 besloot de zaak naar het Hof van Beroep terug te sturen voor herziening. Hierop besloot het Hof van Beroep van Shkoder de zaak tegen u te annuleren en werd u op 7 oktober 2010 wegens gebrek aan bewijzen vrijgesproken en uit de gevangenis ontslaan. De familie L.(...) was hier niet tevreden mee en de procureur diende op 5 november 2010 een beroep in tegen uw vrijspraak bij het Hooggerechtshof in Tirana. Deze zaak is nog steeds hangende. Sinds kort na de moord op S.(...) L.(...) stuurde u via uw familie bemiddelaars van de verzoeningscommissie van Mustafe Daija naar de tegenpartij. U deed dit over de jaren heen talloze keren - een laatste keer was nog voor u in de gevangenis belandde - maar echter steeds zonder resultaat. Omdat de tegenpartij steeds rond de pot bleef draaien en eigenlijk gewoon wraak op u wil nemen, besloot u niet langer de verzoeningscommissie naar de L.(...)’s te sturen. Na uw vrijlating uit de gevangenis verbleef u drie – vier maanden bij familieleden op verschillende adressen. Op 5 november 2010 ging u onder begeleiding van uw schoonvader en andere familieleden een reispaspoort afhalen. In januari 2011 reisde u met dit paspoort naar Zweden. U verbleef er van 23 januari 2011 tot 6 februari 2011 en keerde vervolgens naar Albanië terug. U vroeg toen geen asiel aan in Zweden. Kort nadien keerde u terug naar Zweden; ook uw echtgenote en kinderen reisden toen naar daar. Op 30 maart 2011 vroegen jullie er samen asiel aan. Jullie verklaarden er niet meer in Albanië te kunnen blijven wegens de vendetta met de familie L.(...) en geen beroep te kunnen doen voor afdoende bescherming op jullie eigen autoriteiten daar u door diezelfde autoriteiten ten onrechte veroordeeld werd voor een moord die u niet heeft gepleegd. Uw asielaanvraag werd afgewezen omdat de Zweedse asielinstanties de mening waren toegedaan dat u voor bescherming een beroep moest doen op uw eigen autoriteiten en op 16 februari 2012 werden u en uw gezin naar Albanië gerepatrieerd. Opnieuw kon u niet vrij bewegen en verbleef u bij diverse familieleden van u. U ondernam in deze periode geen pogingen tot verzoening meer. Op 26 maart 2012 kwam u zonder uw gezin naar België en vroeg hier voor de tweede maal asiel aan. U herhaalde hierbij wat u reeds in Zweden had verklaard, namelijk dat u niet naar Albanië terug kan daar de familie L.(...) u nog altijd als de dader van de moord op S.(...) aanziet, dit terwijl u niets met die moord te maken heeft, en u aldus door iemand van die familie vermoord zou kunnen worden in het kader van bloedwraak. Ofschoon er geen concrete incidenten plaatsvonden, leeft u voortdurend in angst dat de tegenpartij zich zal wreken zodra zij hier de kans toe krijgt. Ook vreest u dat u, indien het Hooggerechtshof in Tirana het vonnis van het Hof van Beroep van Shkoder vernietigt,

opnieuw onschuldig in de gevangenis terecht zal komen en de rest van de 19 jaar celstraf zal moeten uitzitten.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Albanees paspoort, uitgereikt op 5 november 2010; een kopie van het Albanese paspoort van uw echtgenote, uitgereikt op 5 november 2010; een kopie van de Albanese paspoorten van uw drie kinderen, alle uitgereikt op 15 maart 2011; uw Albanees rijbewijs, uitgereikt op 24 februari 2005 te Shkoder; een bewijs d.d. 7 oktober 2010 van uw vrijlating uit de gevangenis die dag; het verzoekschrift d.d. 5 november 2010 waarmee de procureur van Shkoder bij het Hooggerechtshof in Tirana beroep heeft aangetekend tegen de beslissing van het Hof van Beroep van Shkoder van 7 oktober 2010; een brief van de kanselarij van het Hooggerechtshof in Tirana d.d. 4 juli 2012, met bijlage afgeprint van de website van het Hof, gericht aan uw advocaat waarin wordt meegedeeld dat uw zaak in de onderzoeksfase zit en in afwachting is om overgebracht te worden naar de raadkamer; een attest d.d. 8 maart 2011 van de dorpsvoorzitter van Theth en de burgemeester van Shale waarin uw problemen worden aangekaart; een attest d.d. 10 maart 2011 van de 'Shoqata Misionaret e Pages dhe Pajtimeve te Shqiperise' (The Peace Reconciliation Missionaries of Albania), de verzoeningsorganisatie van Mustafe Daija, waarin aangegeven wordt dat u sinds 1985 in bloedwraak leeft en dat deze verzoeningscommissie na jarenlange pogingen geen verzoening heeft kunnen bereiken met de familie L(...); een artikel uit Klan d.d. 23 januari 2000 over bloedwraak in Albanië waarin de vete tussen uw familie en de familie L(...) aan bod komt.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven, de stukken in het administratief dossier en de actuele situatie in uw land van herkomst, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties intentioneel te misleiden door essentiële informatie aangaande uw werkelijke situatie achter te houden. U verklaarde ten overstaan van zowel de Zweedse als nu ook voor de Belgische asielinstanties dat u geheel ten onrechte van de moord op S.(...) L.(...) wordt beschuldigd en dat u hiervoor ten onrechte werd gearresteerd, veroordeeld en in de gevangenis opgesloten. Luidens uw verklaringen was u op het ogenblik van deze moord in Griekenland, waar u tussen 1997 en 2000 illegaal verbleef om economische redenen, en heeft u helemaal niets met S.(...) dood te maken. U weet niet wie hem heeft vermoord en weet niet of de moord gebeurde in het kader van een bloedwraak. Uzelf heeft alvast nooit iets verkeerd gedaan (CGVS 13/06/2012 p. 3, 4, 5, 13, 14, 15, 16; CGVS 02/07/2012 p. 3, 5). Echter, uit de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat het door u neergelegde artikel in het Albanees uit Klan d.d. 23 januari 2000 gebaseerd is op een Engelstalig artikel van december 1999 van de gerenommeerde Amerikaanse journalist Scott Anderson, van wie u beaamde dat deze persoon een reportage over u heeft gemaakt (CGVS 02/07/2012 p. 2). Dit oorspronkelijke, Engelstalige artikel, getiteld 'The Curse of Blood and Vengeance' en verschenen in The New York Times op 26 december 1999, blijkt een stuk uitgebreider te zijn dan wat vermeld wordt in het artikel uit Klan. Uit het stuk tekst dat niet meer hernomen wordt in het Albanese artikel dat u neerlegt, blijkt dat Scott Anderson u destijds heeft kunnen opsporen in Shkoder en dat u hem, samen met uw broer A.(...) (A.(...)), te woord heeft gestaan. Hierbij heeft u aan de journalist uitgelegd waarom u S.(...) L.(...) heeft vermoord, dat u eerder reeds P.(...) L.(...) had neergestoken bij een eerdere poging om wraak te nemen (in 1988), en dat de L.(...)'s eigenlijk drie levens aan uw familie verschuldigd zijn voor de moord op uw vader. Er kan bijgevolg geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweringen niets met de moord op S.(...) te maken te hebben, op dat moment zelfs helemaal niet in Albanië verbleven te hebben, en onterecht veroordeeld te zijn en in de gevangenis beland te zijn. Dat de kranten en de journalisten roddelen (CGVS 02/07/2012 p. 3) betreft een louter blote bewering die u niet ondersteunt met concrete elementen.

Het feit dat u uiteindelijk op 7 oktober 2010 werd vrijgelaten, kan niet zonder meer beschouwd worden als een doorslaggevend bewijs van onschuld, een woord dat veelvuldig in diverse stukken in uw administratief dossier opduikt. U stelde in dit verband zelf expliciet "vrijgelaten te zijn wegens gebrek aan bewijzen" (terugnameverzoek DVZ 28/03/2012 vraag 21; CGVS 13/06/2012 p. 4), wat niet gelijkstaat met een vrijlating omdat men onschuldig zou zijn, en dat u "vooralsnog wel werd vrijgelaten, maar nog niet onschuldig werd verklaard" (CGVS 02/07/2012 p. 2). Ook uit de juridische documenten die u neerlegde (met name het attest inzake uw vrijlating, het verzoekschrift van de procureur van Shkoder tegen uw vrijlating, de bevestiging van het Hooggerechtshof dat uw zaak nog hangende is) blijkt nergens dat u onschuldig werd bevonden en om die reden werd vrijgelaten. Uw bewering dat u onschuldig werd verklaard o.a. omdat u niet in Albanië was op het ogenblik van de moord (CGVS 13/06/2012 p. 10) wordt aldus op geen enkele wijze ondersteund door uw overige verklaringen noch

door de door u neergelegde juridische documenten, waarin enkel sprake is van annulatie van een vonnis en de stopzetting van de strafzaak tegen u en waarin nergens wordt gesteld dat u in Griekenland zou zijn geweest op het moment van de feiten.

Bijkomend kan erop gewezen worden dat u niet de diverse vonnissen en verzoekschriften tot beroep neerlegt die voorafgingen aan het beroep dat de procureur op 5 november 2010 indiende (CGVS 13/06/2012 p. 11). Hierdoor ontbreekt het het Commissariaat-generaal aan de nodige stukken om een volledig en duidelijk zicht te krijgen op de strafzaak tegen u. U kreeg bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal vijf werkdagen de tijd om de ontbrekende juridische documenten over te maken (CGVS 13/06/2012 p. 11). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u deze documenten tot op heden niet heeft neergelegd. Tevens beweerde u nog dat de procureur in 1999/2000 een attest heeft afgeleverd waarop stond dat u onschuldig was en niet meer gezocht werd voor de moord op S.(...) (CGVS vragenlijst ingevuld op de DVZ 24/05/2012 vraag 3.5; CGVS 13/06/2012 p. 14). U kreeg andermaal vijf werkdagen de tijd om voornoemd bewijsstuk aan het Commissariaat-generaal te bezorgen, wat u eveneens nagelaten heeft te doen (CGVS 13/06/2012 p. 14).

Wat betreft uw vrees om terug in de gevangenis te zullen belanden en de rest van uw oorspronkelijke straf van 19 jaar te moeten gaan uitzitten indien het Hooggerechtshof uw zaak, die volgens de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal actueel nog steeds hangende is, opnieuw herziet (CGVS vragenlijst ingevuld op de DVZ 24/05/2012 vraag 3.5; CGVS 13/06/2012 p. 10; CGVS 02/07/2012 p. 2, 5), dient vooreerst opgemerkt te worden dat het uitzitten van een straf voor een gemeenrechtelijk feit, in casu moord, op zich niet gelijkgesteld kan worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Gelet op de hierboven reeds geciteerde bevinding dat u essentiële informatie aangaande de werkelijke toedracht van uw problemen heeft achtergehouden, kan geenszins worden besloten dat een eventueel verder uitzitten van de straf waartoe u in eerste aanleg werd veroordeeld onrechtmatig dan wel disproportioneel zou zijn. Bovendien heeft u in de loop van uw opeenvolgende gehoren tijdens uw asielprocedure geen indicaties aangebracht dat een verblijf in de gevangenis in Albanië voor u een risico op vervolging of ernstige schade met zich mee zou brengen (CGVS 13/6/2012 p. 10, 16; CGVS 02/07/2012 p. 5).

Voorts kunnen er zeer ernstige vragen gesteld worden bij de actualiteit van de door u aangehaalde bloedwraak en (de ernst van) het risico dat u nu nog steeds zou lopen in het kader van deze vete.

Zo dient vastgesteld te worden dat u in het verleden, na de moord op S.(...) L.(...) en het begin van de vendetta tegenover u, herhaaldelijk heen en weer heeft gereisd tussen Griekenland en Albanië (CGVS 13/06/2012 p. 3, 4; CGVS 02/07/2012 p. 2), dat u steeds illegaal in Griekenland ging verblijven en er nooit asiel aanvraag 'omdat u daar niet kon blijven aangezien er in Griekenland veel Albanezen zitten' (CGVS 13/06/2012 p. 14), en dat u in 2001 vrijwillig bent teruggekeerd uit België – waar u overigens bij uw eerste asielaanvraag met geen woord repte over de moord op S.(...) L.(...) en de vete met de L.(...)-familie – naar Albanië (CGVS 13/06/2012 p. 3, 15). Daarnaast kan ook uw handelen en dat van uw familieleden in de jaren na uw vrijlating in 2010 zeer moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het gedrag van iemand die nog steeds een gegronde vrees voor vervolging beweert te hebben, en zeker niet met dat van een persoon die beweert nog steeds in het kader van een bloedwraak geïsoleerd te worden. Zo trok u begin 2011 een eerste keer naar Zweden. U diende er toen evenwel geen asielaanvraag in en keerde vrijwillig terug naar Albanië (terugnameverzoek DVZ 28/03/2012 vraag 21). Voorts gaf u aan dat uw kinderen in Albanië naar school gaan (CGVS 13/06/2012 p. 7), en dit ofschoon u vreest dat ook uw zonen geïsoleerd kunnen worden door de tegenpartij (CGVS 13/06/2012 p. 15). Bovendien verklaarde u dat u na uw repatriëring uit Zweden, weliswaar steeds onder begeleiding, zelf uw reispaspoort bij de gemeentediensten van Shkoder ging aanvragen en op het politiecommissariaat van Shkoder ging afhalen, zelf naar het kantoor van de verzoeningscommissie van Mustafe Daija in Shkoder trok en in het bezit werd gesteld van het attest van 10 maart 2011 dat u neerlegde (CGVS 13/06/2012 p. 10, 11), en dat u in die dagen in Albanië heeft rondgereisd en uw moeder heeft bezocht (CGVS 02/07/2012 p. 3). Dergelijke frequente reisbewegingen en het herhaaldelijk nalaten van het vragen van asiel in een derde land zijn maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees op revanchedaden door de familie L.(...) en brengen de waarachtigheid van uw beweerde vrees dan ook fundamenteel in het gedrang.

Dat u niet op overtuigende wijze aangetoond heeft dat er nog steeds sprake zou zijn van een bloedvete tussen uw familie en de familie L.(...) en er nooit een verzoening bereikt zou zijn, blijkt ook uit de volgende bevindingen. Vooreerst duiken er een aantal fundamentele tegenstrijdigheden op tussen uw opeenvolgende verklaringen aangaande de stappen tot verzoening die u zou hebben ondernomen in de afgelopen jaren. Zo verklaarde u bij uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 13 juni 2012 dat u in de loop der jaren, via uw oom en neef aan vaderskant, wel zeker vijftig keer de verzoeningsorganisatie van Mustafe Daija gecontacteerd heeft om hen naar de tegenpartij te sturen.

Een laatste keer dat de bemiddelaars naar de familie L.(...) werden gestuurd was ongeveer twee tot drie maanden voor uw vrijlating op 7 oktober 2010. In al die tijd heeft u nooit een besa (tijdelijke vrijstelling van de wraak) gevraagd aan de tegenpartij daar u immers onschuldig bent en niemand vermoord heeft (CGVS 13/06/2012 p. 11, 15, 16). Bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op 02/07/2012 beweerde u dan weer dat u de verzoeningscommissie voor het laatst gestuurd heeft nog voor u in de gevangenis zat, i.e. voor maart 2005, en dat u zes keer een besa heeft gevraagd en in het begin ook heeft verkregen (CGVS 02/07/2012 p. 3, 4). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de objectieve bewijswaarde van de attesten die u bij wijze van recente bewijsstukken neerlegde ter staving van deze vete en de verzoeningspogingen die u ondernomen zou hebben, met name het attest van 8 maart 2011 van de dorpsvoorzitter van Theth en de burgemeester van Shale en het attest van 10 maart 2011 van de 'Shoqata Misionaret e Paqes dhe Pajtimeve te Shqiperise' (The Peace Reconciliation Missionaries of Albania), de verzoeningscommissie van Mustafe Daija, fundamenteel in vraag dient te worden gesteld. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat corruptie wijd verspreid is in Albanië. Verschillende bronnen bevestigen dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gekocht kunnen worden. Onderzoek van de Albanese autoriteiten wees uit dat zogenaamde verzoeningsorganisaties en corrupte burgemeesters tegen betaling documenten hebben afgeleverd aan personen die niets met bloedwraak te maken hebben. De informatie maakt duidelijk dat er zich zeer regelmatig problemen voordoen met de attesten van voornoemde verzoeningscommissie van Mustafe Daija en uit onderzoek van "The Immigration and Refugee Board of Canada" komt duidelijk naar voren dat de bevolking van Noord-Albanië deze commissie niet als geloofwaardig en betrouwbaar beschouwt. Bovendien werd door de Albanese autoriteiten in het kader van een strafrechtelijk onderzoek naar machtsmisbruik de documentatie van de betrokken verzoeningscommissie onderzocht. Het onderzoek van de Albanese staatspolitie wees uit dat attesten inzake bloedwraak uitgereikt door voornoemde organisatie in de meeste gevallen vals bleken. Voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van de door u beweerde ondernomen stappen tot verzoening via de organisatie van Mustafe Daija in de afgelopen jaren ernstig op de helling (CGVS 13/06/2012 p. 11).

Dat er in het door u neergelegde artikel uit Klan sprake is van een vete tussen uw familie en de Lamthi's en dat er bemiddeld werd om tot verzoening te komen – volgens het artikel via de verzoeningsorganisatie van Emin Spahia (over wie u merkwaardig genoeg met geen woord repte) – kan op voorgaande bevindingen geen ander licht werpen. Dit artikel van januari 2000 staat immers hoogstens dat er destijds, eind jaren '90, een bloedvete was en pogingen tot verzoening werden ondernomen, maar zegt op zich niets over het eventuele resultaat waartoe die verzoeningspogingen destijds hebben geleid en de toestand inzake deze vete in de jaren nadien.

Tevens blijkt uit uw verklaringen verder nergens dat er sinds de moord op S.(...) L.(...) ooit concrete incidenten hebben plaatsgevonden of dat u ooit concreet bedreigd werd in het kader van de door u geschetste bloedwraak. Gevraagd of er ooit incidenten geweest zijn tussen u en de familie van de tegenpartij, los van de moord op uw vader en de moord op S.(...), repliceerde u dat ze u nooit hebben kunnen vinden en nooit de kans hebben gehad om zich te wreken (CGVS 13/06/2013 p.15; CGVS 02/07/2012 p. 4, 5). Uit uw Zweeds asiendossier blijkt eveneens dat u er duidelijk maakte in al die jaren in Albanië niet blootgesteld te zijn geweest aan enige directe dreiging of gewelddaad daar u steeds voorzichtig bent geweest (zie vertaling stukken uit Zweeds dossier in administratief dossier). U had het in Zweden wel over het feit dat iemand u in 1997, i.e. nog voor de moord op S.(...) L.(...), op het hoofd sloeg, maar dat u daarvan de tegenpartij (de L.(...)'s) niet kan beschuldigen. U had het in Zweden tevens over dreigingen, maar deze verklaringen bleven vaag en arm aan details.

Indien er alsnog enig geloof aan uw verklaringen nog steeds in een vete met de L.(...)'s te verkeren kan worden gehecht, wat gelet op alle voorgaande nog maar zeer de vraag is, dient hoe dan ook volledigheidshalve te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u geen beroep kon, of in het geval van problemen bij een eventuele terugkeer naar Albanië, zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten. Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Hierbij kan tot slot wat de bloedwraakproblematiek betreft nog worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de vendettaproblematiek bewust is en bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten sinds 2001 een aantal

belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd op moord met voorbedachten rade in een bloedwraak een straf van 25 jaar gezet. Voorts werd in mei 2005 een wet goedgekeurd die voorziet in de oprichting van een coördinatieraad die een strategie moet uitstippelen tegen bloedwraak. Daarnaast werden specifieke opleidingen van het politiepersoneel voor de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta voorzien en werd de samenwerking tussen de politie en het parket versterkt om een efficiëntere rechtspraak en een snellere afhandeling van vendettazaken te bewerkstelligen. Voor de aanpak van het vendettafenomeen is er dus een groeiende samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en is er tevens samenwerking tussen de overheid en de verzoeningscommissies. Dat deze maatregelen hun efficiëntie bewezen hebben blijkt voornamelijk uit het aanwezige cijfermateriaal. Zo valt er een significante dalende tendens op te merken betreffende het aantal moorden die aan bloedwraak toe te schrijven zijn. Deze dalende trend is voor een groot deel te danken aan het werk van de politie en het parket. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Dat u niet bij uw eigen autoriteiten terecht zou kunnen voor bescherming daar u niet over bewijzen beschikt dat de tegenpartij u wil vermoorden (CGVS 13/06/2012 p. 16) is een blote bewering die u niet ondersteunt met concrete elementen. Dat u ook geen beroep op uw eigen autoriteiten kan doen daar zij u zelf hebben veroordeeld voor iets wat u niet heeft gedaan (CGVS 13/06/2012 p. 16) kan gelet op bovenstaande bevindingen inzake de door u beweerde onschuld geenszins worden weerhouden als een afdoende uitleg. Dat u niet naar de politie kan stappen in het kader van de door u geschetste bloedwraak omdat u opnieuw aangehouden kan worden daar de procureur in beroep is gegaan tegen uw vrijspraak (CGVS 02/07/2012 p. 4) betekent op zich niet dat u niet zou kunnen rekenen op bescherming indien u zelf het slachtoffer zou worden van een incident of concrete bedreiging. Erop gewezen dat de rechtszaak waar u het voorwerp van uitmaakt en de bloedwraakzaak twee verschillende zaken betreft, repliceerde u tot slot dat u de situatie alleen maar erger zou maken door naar de politie te stappen (CGVS 02/07/2012 p. 4). De door u aangehaalde steekpartij op Klevis Muja, de burgemeester van Rrethina (Shkoder), in de gevangenis van Shkoll in juni 2012 (CGVS 13/06/2012 p. 16, 17), volstaat, daar het gaat om een geïsoleerd, individueel incident, evenmin om zonder meer te kunnen besluiten tot een algeheel gebrek aan bescherming door uw eigen autoriteiten. Dat er nog moorden gebeuren in het kader van bloedwraak, zoals u aanbracht (CGVS 02/07/2012 p. 2), wordt op zich niet door het Commissariaat-generaal betwist, maar wijzigt op zich niets aan de bevinding dat de Albanese autoriteiten inzake bescherming redelijke maatregelen nemen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Uw rijbewijs, uw paspoort en de paspoorten van uw gezinsleden bevatten louter persoonsgegevens die door mij niet worden betwist. Het attest van 7 oktober 2010, het verzoekschrift van de procureur van 5 november 2010 en de brief van de kanselarij van het Hooggerechtshof van 4 juli 2012 staven uw verklaringen aangaande uw vrijlating en het door de procureur hiertegen ingediende beroep bij het Hooggerechtshof, wat evenmin ter discussie staat. Het artikel uit Klan d.d. 23 januari 2000 bevestigt het bestaan van een vete tussen uw familie en die van de familie L.(...) op dat moment. Het doet echter geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen dat er ernstige twijfels rijzen bij de actualiteit van deze vete. De attesten van uw gemeente en van The Peace Reconciliation Missionaries of Albania kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker “in ondergeschikte orde” het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal teneinde relevante informatie te laten onderzoeken. In zijn beide middelen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift onder andere het volgende: “(...) Zodoende dient het dossier teruggestuurd te worden naar het CGVS teneinde de documentatie die verzoeker heeft aangereikt aan een nauwkeurig onderzoek te onderwerpen en

om inderdaad na te gaan welke het risico is dat verzoeker kan hebben indien hij wordt teruggestuurd zodat de gegronde vrees die verzoeker heeft inderdaad kan worden geobjectiveerd. Derhalve is de beslissing gebrekkelijk gemotiveerd (...)"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. In de bestreden beslissing wordt vooreerst gewezen op het feit dat verzoeker zou hebben getracht de asielinstanties te misleiden met zijn bewering dat hij onschuldig in de gevangenis zat naar aanleiding van de moord op S. L. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat het administratief dossier bekentenissen bevat die verzoeker heeft afgelegd ten overstaan van een bekende Amerikaanse journalist eind 1999 (stuk 19, Landeninformatie, Artikel *"The curse of Blood and Vengeance"*, Scott Anderson, 26 december 1999, p. 6). De vrees die verzoeker in zijn eerste middel verbindt aan het feit dat hij voor deze feiten opnieuw onschuldig in de gevangenis zou terechtkomen, is bijgevolg manifest ongegrond. De vraag rijst echter of de vaststelling dat verzoeker in het kader van het onderzoek van zijn asielaanvraag nooit openlijk heeft toegegeven dat hij S. L. heeft omgebracht, relevant is voor de beoordeling van zijn vrees voor vervolging voor zover deze gestoeld is op de eventuele represailles van de familie L. in het kader van de bloedvete met deze familie. Het bestaan van deze bloedvete wordt in de beslissing immers nergens ontkracht, waardoor het motief uit de bestreden beslissing dat ontleend werd aan verzoekers beweringen over zijn onschuld, weinig dienstig overkomt om die vrees of dat risico te beoordelen.

2.4. Vervolgens worden in de beslissing vragen gesteld bij het actueel karakter van het risico dat verzoeker zou lopen in het kader van de bloedvete. In zijn verzoekschrift zet verzoeker uiteen dat hij gedurende zijn hechtenis van 2005 tot oktober 2010 niet hoefde te vrezen en dat hij na zijn vrijlating zo snel mogelijk naar Zweden vertrokken is, eerst om poolshoogte te nemen, daarna om een asielaanvraag in te dienen met zijn gezin. Na zijn repatriëring vanuit Zweden op 16 februari 2012 is verzoeker na 40 dagen al naar België vertrokken. De verwerende partij wijst er in haar nota met opmerkingen op dat verzoeker na de moord herhaaldelijk heen en weer heeft gereisd tussen Albanië en Griekenland en dat hij na zijn eerste asielaanvraag in België (zie punt 1.1-1.3) vrijwillig naar Albanië terugkeerde. De commissaris-generaal lijkt dus uit de vaststelling dat verzoeker frequent heeft gereisd en dat hij herhaaldelijk naliet een asielaanvraag in te dienen af dat het risico niet langer actueel zou zijn. In zijn verzoekschrift verantwoordt verzoeker het feit dat hij telkens zijn land van herkomst verliet, door te verwijzen naar zijn vrees voor de bloedwraak. De Raad stelt vast dat de Albanese autoriteiten verzoeker slechts arresteerden in 2005, waardoor het aannemelijk overkomt dat hij zich in de periode tussen de moord op S. L. en deze arrestatie zo weinig mogelijk wilde manifesteren. De Raad wijst erop dat de houding van verzoeker wijzigde na zijn gevangenisstraf, toen hij in Zweden en in België wél een asielaanvraag indiende die gebaseerd is op de bloedwraaksituatie. Specifiek met betrekking tot het gebrek aan actueel karakter van de vrees voor vervolging merkt de Raad op dat er een nagenoeg incidentloze periode van 13 jaar verliep tussen het overlijden van de vader van verzoeker in 1985 en de moord op S. L. in 1998 (stuk 19, Landeninformatie, Artikel *"The curse of Blood and Vengeance"*, Scott Anderson, 26 december 1999, p. 6). Bijgevolg kan niet worden ingezien waarom de vrees voor vergelding vanwege de familie L. door het verloop van 15 jaar sinds de moord niet langer actueel zou zijn. Het feit dat, zoals in de nota met opmerkingen wordt gesteld, er sinds de moord op S. L. geen incidenten plaatsvonden, betekent niet automatisch dat de familie L. geen vergelding verlangt. Hoewel er inderdaad een aantal inconsistenties kunnen worden vastgesteld in de verklaringen van verzoeker over de verzoeningspogingen die werden ondernomen, is er geen enkel objectief element dat zou kunnen doen besluiten dat er effectief een verzoening werd bewerkstelligd met de familie L. Ter terechtzitting werd de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal met deze elementen geconfronteerd

2.5. Wat de strafrechtelijke afwikkeling van de moordzaak betreft, wordt in de beslissing gesteld dat er geen duidelijk zicht kan worden verkregen op de actuele stand van de strafzaak waarin verzoeker initieel tot 19 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld. Zoals hierbij terecht wordt aangehaald, kan de eventuele straf die verzoeker moet ondergaan als gevolg van een gemeenrechtelijk feit, niet worden gelijkgesteld met vervolging of met ernstige schade in asielrechtelijke zin, tenzij wordt aangetoond dat er sprake is van een disproportionele bestraffing. De Raad merkt echter op dat een correct beeld van de huidige stand van de strafzaak van belang is bij de beoordeling van de vrees die voortvloeit uit de bestaande bloedvete met de familie L. Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer vaak niet als genoegdoening wordt beschouwd en dat een veroordeling niet als een herstel van gerechtigheid, maar als een uitstel van gerechtigheid wordt aanzien en het voltrekken van de bloedwraak enkel vertraagt (stuk 19, Landeninformatie, Albanië, Bloedwraak, 12 december 2011, p. 19). Op grond van de stukken die verzoeker heeft neergelegd, blijkt dat er in november 2010 door de procureur beroep werd aangetekend bij het Hooggerechtshof tegen de beslissing van het Hof van Beroep van Shkoder van 7 oktober 2010 waarbij de veroordeling van verzoeker werd vernietigd, hetgeen aanleiding gaf tot zijn vrijlating. Uit het administratief dossier blijkt dan weer dat de zaak bij het Hooggerechtshof wellicht nog hangend was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (stuk 19, Landeninformatie, Afprint in Albanees en Engels van website Hooggerechtshof Tirana i.v.m. huidige stand van beroep tegen vrijspraak – afprint 4 juni 2013). Noch de verzoekende partij, noch de verwerende partij kunnen ter terechtzitting gegevens verstrekken over de actuele stand van zaken van de procedure voor het Hooggerechtshof. De Raad wijst erop dat een definitieve uitspraak van het Hooggerechtshof, gelet op voormelde informatie uit het administratief dossier over de justitiële afwikkeling, een belangrijke invloed kan hebben op de houding van de familie L. ten aanzien van verzoeker en het voltrekken van de bloedwraak desgevallend kan aanwakkeren. In elk geval kan de onduidelijkheid over de huidige stand van de strafzaak niet als argument worden gebruikt om te besluiten tot ongegrondheid van de vrees van verzoeker die op de bloedwraak-situatie is gebaseerd.

2.6. Wat de bescherming door de lokaal aanwezige autoriteiten betreft, wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 19, Landeninformatie, SRB Albanië, Bloedwraak, 12 december 2011, p. 16-20). Uit deze gegevens blijkt inderdaad dat de Albanese overheid heel wat inspanningen levert om in gevallen van bloedwraak op te treden. Anderzijds blijkt dat de politie vaak niet kan tussenkomen, dat het niet realistisch is te verwachten dat een agent ter beschikking wordt gesteld van elke familie die bescherming nodig heeft en dat er tenslotte wantrouwen bestaat tegen oplossingen vanwege de staat of de wet (Ibid., p. 18; 20). In zijn gehoor gaf verzoeker overigens te kennen dat hij niet bij de autoriteiten terecht kan omdat hij niet over bewijzen beschikt dat de tegenpartij hem gaat vermoorden (stuk 4, gehoorverslag CGVS I, 13 juni 2012, p. 16). De Raad wijst er terloops op dat de in de documentatie beschreven terughoudendheid van getuigen (stuk 19, Landeninformatie, SRB Albanië, Bloedwraak, 12 december 2011, p. 19) wordt geïllustreerd in het artikel van Scott Andersen over verzoekers geval: *“None of the witnesses came forward to identify the killer. Instead, a wall of silence immediately descended. Today, (...), L.(...)'s murder remains officially unsolved, despite the fact that almost everyone knows exactly who killed him. A strange event, but not in Albania.”* (Geen enkele van de getuigen is opgestaan om de moordenaar te identificeren. (vrije vertaling: *“Er kwam integendeel een muur van stilte neerdalen. Vandaag blijft de moord op L. officieel onopgelost, hoewel ongeveer iedereen exact weet wie hem vermoordde. Een vreemde gang van zaken, doch niet in Albanië.”*). De verwerende partij kan trouwens geenszins worden bijgetreden waar zij ervan uitgaat dat de rechtszaak waarvan verzoeker het voorwerp uitmaakt en de bloedwraak twee verschillende zaken betreffen (Bestreden Beslissing, p. 5). De rechtszaak kadert immers duidelijk binnen deze bloedwraak. Gelet op voormeld beroep van de procureur tegen zijn vrijlating, dient minstens begrip te worden opgebracht voor de voorzichtige houding van verzoeker ten aanzien van de autoriteiten in Albanië naar aanleiding van de bloedwraak waarin hij is verwickeld en zijn onzekerheid over de vraag of deze afdoende bescherming zullen bieden.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing niet op afdoende wijze de conclusie kunnen schragen dat de vrees voor vervolging ongegrond is of dat er bij terugkeer in hoofde van verzoeker geen reëel risico op ernstige schade zou bestaan als gevolg van de bloedwraaksituatie waarin hij is verwickeld. Verzoekers middelen zijn in de aangegeven mate gegrond.

2.8. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om onder andere de actuele stand van zaken van de hangende procedure voor het Albanese Hooggerechtshof te onderzoeken en de impact daarvan op verzoekers vrees, beschikt de Raad niet over voldoende gegevens om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet

bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 juni 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN